

- Này, này...

Dì Miên sững sốt buột miệng và chồm người tới nhưng dì chưa kịp tóm lấy vạt áo tôi thì tôi đã ở ngoài hè và sải nhanh về phía cuối vườn. Lát sau, tôi đã nằm bó gối trong đụn rơm và ngủ ngon lành với cọng cỏ trên môi và vệt nước mắt chưa kịp khô trên má. Hệt như một đứa trẻ bị bỏ rơi.